

MACERA GEÇİDİ MÜZE SOKAĞI CİNAYETİ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinelele
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıktaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan

Hayat Okul

- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

Macera Geçidi

Her kitabını Soluk Soluğa
okuyacağınız bir dizi

- › Kanıt Peşinde
- › Ajan X
- › Batıktaki Hazine
- › Yeni Dünyalarda
- › Sultanın Altınları
- › Tehlike Çemberi
- › Gol Kralı Kaçırıldı
- › Lanetli Miras
- › Ölümcul Takip
- › Altın Kent'in İzinde
- › Uzaylılar Dünya'da
- › Yaşamak İçin
- › Büyük Yarış
- › Tehlikeli Oyun
- › Ölümünden Kaçış
- › Robotlar Cehennemi
- › Hazinenin Peşinde
- › Kod Adın Bukalemun
- › Çalınan Tablo
- › Tanık Tehlikede
- › Müze Sokağı Cinayeti

MACERA GEÇİDİNE GİRİN!
KENDİ MACERANIZI YAŞAYIN!

Macerasever Dostum,

Elindeki kitabı bugüne kadar okuduğun diğer kitaplar gibi okumayacaksın! Sayfa altlarındaki yönlendirmeleri kullanarak ilerleyecek ve zaman zaman çok önemli kararlar vereceksin.

Zaten okuyacakların, senin bu kararlarına göre değişecek ve gelişecek. Yapacağın seçimler sonrasında, kitabın farklı bir sayfasına gidip yaptığın seçime göre farklı bir olay yaşayacaksın. Bu yüzden maceranın sonunu da senin kararların belirleyecek.

Yalnız dikkat et! Yapacağın seçimlerin sonucunda çok parlak başarılar kazanabileceğin gibi, ürkütücü sonuçlarla da karşılaşabilirsin. Kararlarını verirken, seçimlerinin sana yükleyeceği sorumluluğun bilincinde olmalısın. Umarım hep doğru seçimler yapar ve mutlu sona ulaşırsın. Ancak kötü bir sonla karşılaştığında, sakın yılgınlığa kapılma! Kazandığın deneyimle şansını yeniden dene. Ta ki dilediğin başarıya ulaşana dek! Unutma, yaşam bir maceradır. Başarı için savaşıyor, sonunda mutlaka kazanır.

Macera Geçidi, her kitabını soluk soluğa okuyacağın bir dizi... Ancak bu kitaplar, karşı karşıya kalabileceğin güç ve çelişkili koşullarda karar verme yeteneklerini de geliştirecek. Ulaştığın olumlu veya olumsuz sonuçlar karşısında seni doğru tepkilerde bulunmaya yönlendirecek. Böylece kişiliğini geliştirecek. Özellikle öneririm.

Psikolog Tuncel Altıncöprü

*Başarıya sadece alınacak doğru kararlarla ulaşılır.
Her başarısızlığın nedeni, verilen yanlış kararlardır.
Başarısızlık, daima yeni bir maceraya başlangıçtır.*

MÜZE SOKAĞI CİNAYETİ

"Müze çevresindeki tüm birimler... Müze çevresindeki tüm birimler... Az önce, Müze Sokağı'ndan bir cinayet ihbarı yapıldı. O çevrede kimse var mı?"

Bu çağrıya, "Ben Cinayet Masası'ndan Dedektif Şahin..." diye yanıt veriyorsunuz. "Olay yerine çok yakıным. Üç dakika içinde oradayım." Bu yanıtı verir vermez sireninizi ve çakarınızı açıyorsunuz. Ardından da keskin bir dönüşle Müze Sokağı'na yöneliyorsunuz.

Aslında, cinayet masasındaki sorgu odasından az önce çıkmıştınız. Amansız bir takibin sonunda yakaladığınız seri katile, işlediği cinayetleri en sonunda itiraf ettirmeyi başarmıştınız. Şimdi de dinlenmek için evinize dönüyordunuz. Meğerse önünüzde zorlu bir gece ve soluk soluğa yaşayacağınız bir macera daha varmış.

Saat, sabahın üçü... İnce, çisil çisil bir yağmur yağıyor. Lastiklerinize gecenin sessizliğini yırtan çığlıklar attırarak köşeyi dönüyor ve Müze Sokağı'ndan içeri giriyorsunuz. Zaten girer girmez de onları görüyorsunuz. Yerde hareketsiz yatan bir bedenin başına üşüşmüş o dört serseri... Tabi adamların sizin sokağa girdiğinizi görmeleriyle yerlerinden fırlamaları ve kaçmaya başlamaları bir oluyor.

Sert bir frenle, yerde yatan zavallının hemen önünde duruyorsunuz. Arabadan fırladığınız gibi de kaçan serserileri izlemeye koyuluyorsunuz. Bunlardan en arkadakine birkaç saniye içinde yetişiyorsunuz. Yetişir yetişmez de önce taktığınız bir çelmeyle adamı yere deviriyorsunuz. Ardından da ense köküne indirdiğiniz bir topuk darbesiyle bayılıp diğerlerinin ardına düşüyorsunuz.

Neyse ki fazla uzun bir takip olmuyor bu. Saniyeler içinde ikinci serseriye de yakalıyorsunuz. Omzundan tutup kendinize doğru çevirdiğiniz adamı tek bir yumrukla devirip üçüncüsünün peşine düşüyorsunuz. Ancak arkadaşlarının başına gelenleri gören bu üçüncü serseri, kaçarak kurtulamayacağını anlıyor. Sustalısını çektiği gibi geri dönüp üstünüze saldırmaya kalkıyor.

Fakat adamın sizin karşınızda hiç mi hiç şansı yok... Serserinin yüreğinizi hedef alarak savurduğu sustalı bıçağı bedeninize yaklaştırmıyorsunuz bile. Onu öyle elinde bıçakla üzerinize gelirken görünce, önce kendi çevrenizde hızla dönüyorsunuz. Adamı yeniden karşınızda bulduğunuz anda da sağ ayağınızın burnuyla bunun bıçaklı bileğine o müthiş tekmelerinizden birini indiriyorsunuz. Bıçak, duyduğu can acıyla keskin bir çığlık atan serserinin elinden fırlayıp gidiyor. O bıçak yere düşmeden, yine kendi çevrenizde dönerek savurduğunuz ikinci tekmeyle adamın çenesinde patlıyor.

O, bir kütük gibi devrilip düştüğü yerde kalınca; çevrenizi gözlemlerinizle tarıyorsunuz. Sokağa girdiğiniz ilk anda gördüğünüz dört kişiden biri ortada yok... "Bir fırsatını bulup ya kaçtı ya da bir yere saklandı." diye düşünüyorsunuz. "Her an ayılmaları olası bu üç serseriye bırakıp onu aramaya gidemiyorsunuz. "Bu üçü elimde ya nasılsa!" diyorsunuz. "Onu da sorup araştırır, bir şekilde bulurum eninde sonunda."

Böyle diyor ve etkisiz hâle getirdiğiniz son serserinin üzerine eğilip onu kelepçeliyorsunuz. Ardından dönüp ikinci serseriye kelepçelemeye koyuluyorsunuz. Sonra da ilkini... İşte, onu da zaten tam bu sırada görüyorsunuz. Elindeki sopayı kafanıza indirmekte olan adamın önünüze düşen gölgesini... Başınıza doğru hızla yaklaşan sopadan kaçmaya çalışıyorsunuz, ama birkaç salise geç kalıyorsunuz. O sopa kafanıza iniyor ve siz son kelepçelediğiniz adamın üzerine devriliyorsunuz.

Biri, "Hey arkadaş! Hadi, aç artık şu gözlerini!" diye seslenerek yüzünüzü peş peşe tokatlarırken kendinize geliyorsunuz. Gözlerinizi açınca da karşınızda onu görüyorsunuz. Cinayet Masası'nda çalışan tüm polisleri çok iyi tanıdığı genç gazeteci, polis muhabiri Gizem'i... Her taşın altından çıkan, ele avuca sığmayan kız, tepenize dikilmiş sizi tokatlayıp duruyor.

Onu görür görmez, az önce yaşadıklarınız bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden geçiyor. Birden her şeyi anımsıyorsunuz. "Dur artık Gizem!" diyorsunuz kızı bileklerinden tutup sizi tokatlamasını engellerken. "Deminden beri beni tokatlayıp durduğun yetmedi mi? Kendime geldim artık gördüğün gibi." Üzerine düştüğünüz serserinin sırtından ayağa fırlarken de "Hem sen ne arıyorsun burada bu gece vakti?" diyerek onu sorgulamaya kalkıyorsunuz. Ancak sözünüzü tamamlayamıyorsunuz. Böyle birden ayağa fırlayınca, başınız dönüyor. Kız sizi tutmasa, düşeceksiniz.

Gizem, "Dur! Hemen polisliğe başlama yine." diyor sizi tutup düşmenizi engellerken. "Kaçacağımı düşünmüyorsun değil mi? Anlatacağım elbette. Sen önce bayılttığım şu serseriye kelepçele." Kamerayı var gücümle kafasına indirmiştim, ama pek etkilememiş görünüşe göre! Kıpırdayıp durduğuna göre, neredeyse ayılmak üzere."

Kızın eliyle gösterdiği yere bakınca, devrildiği yerden doğrulmaya çalışan eli sopalı adamı görüyorsunuz. İki adımda yanına varıyorsunuz. Elinizin keskin yanıyla ense köküne indirdiğiniz darbeye de onu yeniden yere seriyorsunuz. Arkasında birleştirdiğiniz bileklerini kelepçeledikten sonra da kıza dönüp, "Sağ ol Gizem!" diyorsunuz. "Anlaşılan yaşamımı sana borçluyum."

Kız, "Bunun için üzülme!" diyor gülümseyerek. "Senin borçlu kalmama gönlüm razı olmaz. Günü geldiğinde karşılığını mutlaka isterim. Ödeşiriz."

Aslında bundan siz de eminsiniz. Her cinayet olayında, bu kızın âdeta bir dedektif gibi olayın peşini bırakmadığını en iyi bilenlerdensiniz. Bu yüzden ona yanıt vermek yerine telsizin başına geçiyor ve olay yeri inceleme ekiplerini bulduğunuz yere çağırıyorsunuz.

Ekipler gelene kadar öyle beklemiyorsunuz tabi. O dört serserinin ceplerinde ne var ne yoksa çıkartıp çıkartıp dışarıya döküyorsunuz. Bir sürü işe yaramaz eşyanın arasında; öldürülen adama ait bir cep telefonu, kol saati ve bir cüzdan buluyorsunuz. Cüzdanında da altı yüz lira kâğıt para, banka kartları, bir kimlik ve kendisine ait olduğu belli birkaç kartvizit...

Sokak lâmbasının altına girip kartvizitin üzerindeki yazıyı okuyorsunuz. "Arkeolog Aykut Aydınunç... Anadolu Medeniyetleri Müzesi Müdürü..." O anda gözünüz Gizem'e ilişiyor. Kız; elinde fotoğraf makinesi, hiç durmadan fotoğraf çekiyor. Yerdeki cesedi, kelepçeleyip bıraktığınız serserileri, sizi... Hem de sizin, ölen adamın cüzdanını bulup içinden çıkan kartviziti okuduğunuzu gördüğü hâlde... Bu, hiç ona uyan bir davranış değil... Gözlerinizi kızın üzerinden ayırmadan, "Anlaşılan sen, bu adamın kim olduğunu biliyorsun." diyorsunuz. "Söyle bakalım! Bu tanışıklığınız nereden?"

Gizem, fotoğraf çekmeye hiç ara vermeden, "Biliyorum elbette." diye yanıt veriyor size. "Aykut Aydın'ın o... Şu ilerdeki müzenin müdürü... Onunla röportaj yapabilmek için günlerdir randevu almaya çalışıyordum. Fakat sekreteri Selin Derkim, hep çeşitli bahanelerle atlatıp durdu beni. Baktım bu görüşme hiç olmayacak gibi, ben de müze müdürüyle doğrudan konuşmaya karar verdim tabi. Burada durmuş, onun yolunu bekliyordum ki bu olay meydana geldi. Zavallı adam, artık yaşamıyor ne yazık ki. Röportaj için hazırladığım onca soru, sonsuza dek yanıtsız kalacak demek ki. Halbuki..."

Bulunduğunuz sokağa peş peşe iki polis arabası, bir cankurtaran ve olay yeri inceleme minibüsü girince, kız sözünü tamamlayamıyor. "O zaman sen, cinayet anını da gördün herhalde." diyorsunuz kıza dönüp. "Bak, sakın bir yere kaybolayım deme! Ne gördüyse, olay hakkında ne biliyorsan bana hepsini bir bir anlatacaksın. Yoksa bir daha yaklaşamazsın Emniyet Müdürlüğü'ne."

Bu sözlerinizin ardından da Gizem'in yanından ayrılıyor ve olay yeri inceleme ekibine doğru ilerlemeye koyuluyorsunuz. Gizem'se arkanızdan, "Neden olmasın?" diye sesleniyor size. "Anlatırım elbette! Fakat bu biraz da aramızda yapacağımız anlaşmanın koşullarına bağlı... Olayın tek görgü tanığı olarak bu, bana bir ayrıcalık kazandırmalı. Kısacası, vereceğim bilgiler sizin işinize yaradığı kadar benim işime de yaramalı..."

Bu kurnaz gazetecinin, tanığı olduğu olaydan yararlanmaya çalışacağını zaten tahmin ediyordunuz. Bildiklerini anlatması karşılığında ne isteyeceğini bildiğiniz için de şimdilik onu duymazdan geliyorsunuz. Önce kelepçelediğiniz dört serserinin tutuklanıp götürülmesini sağlıyorsunuz. Olay Yeri İnceleme Ekibi incelemelelerini bitirene kadar onlara katılıp yardımcı oluyorsunuz.

Herkes gidip de sokak boşalınca, sırtını elektrik direğine verip sizi izleyen kıza, "Haydi Gizem..." diyorsunuz. "Sakin bir yere gidelim de şu olayı şöyle etraflıca bir konuşalım. Yağmurun altında dikilip durmanın kimseye bir yararı yok sonuçta... Şu işlenen cinayet hakkında ne bilip ne bilmediğini de çok merak ediyorum ayrıca. Sözelimi, o dört serseriden hangisi öldürdü müdür beyi? Görebildin mi bari?"

Kız, arabanıza varana kadar tek bir kelime bile etmeden size sessizce eşlik ediyor. Ancak arabaya girip yanınızdaki koltuğa yerleştikten sonra, keyfini çıkara çıkara, "Aslında hiçbir..." diye yanıt veriyor. O serseriler, olay yerine müze müdürü öldürüldükten sonra geldiler. Sefillerin tek yaptıkları, adamın üzerinde buldukları değerli eşyaları yağmalamaktı. Zaten sen gelince, buna da fırsatları olmadı. Gerçek katil başkası..."

Arabayı çalıştırıp yola koyulurken, "Peki, sözünü ettiğin o katili görebildin mi?" diye soruyorsunuz. O kimdi? Bir daha görsen, tanıyabilir misin peki?"

Kız, "Gördüm elbette!" diye yanıt veriyor, ama sözünün gerisini getirmiyor. Eliyle yol boyunca sıralanmış yeme içme yerlerinden birini eliyle göstererek, "Bak, şurada bir muhallebici var..." diyor. "Sakin bir yere benziyor. Hem kahvaltı yapar hem de her şeyi etraflıca konuşuruz. Baksana, neredeyse sabah olacak zaten."

Sabahın bu saatinde caddeler boş.. Yol kenarları boş... Arabanızı muhallebicinin önüne bırakıp peş peşe içeriye giriyorsunuz. Cam kenarındaki masalardan birini seçip yerleşiyorsunuz. İskemlelerinize oturmanızla birlikte başınızda biten garsona siparişlerinizi verdikten sonra, "E... Anlat bakalım." diyorsunuz kıza. "Az önce katili gördüm dediydin ya! Tanıdık biri miydi yoksa?"

Kız, oturduğu yerden size doğru eğilerek gözlerini gözlerinize dikeyor. Ardından da "Önce kendi aramızda bir anlaşma yapmalıyız, ama..." diyor. "Ben, bu konu hakkında hem şu ana kadar öğrendiğim hem de bundan sonra öğreneceğim her bilgiyi seninle paylaşacağım. Fakat sen de bu soruşturmanın her aşamasını bir tek benimle paylaşacak ve benimle birlikte çalışacaksın. Atlatmaca, kandırmaca yok... Söz mü?"

Bu kızla, böyle bir iş birliğine girmek göründüğü kadar kolay değil sizin için... O yüzden, ona hemen yanıt vermiyor, durup düşünüyorsunuz. Gizem'den edineceğiniz bilgilerin, cinayetin aydınlanmasına katkı sağlayacağını biliyorsunuz. Buna karşın, tek amacı habercilik olan biriyle çalışmanın yükleyici sıkıntıları şimdiden görebiliyorsunuz. Çünkü onun nerede, ne zaman, nasıl davranacağını kestiriyorsunuz. Üstelik siz, bugüne kadar hep tek başınıza çalışmış bir dedektifsiniz.

Kız sizin böyle kararsız kalıp düşüncelere daldığınıza görünce, "Benimle birlikte çalışma düşüncesi neden bu kadar ürküttü seni, anlayamadım ki." diyor. "Sana ayak bağı olmamdan çekiniyorsan, korkma! Belki yarırım bile dokunur sana. Hem unutma! Bana borçlusun. Eğer ben olay yerinde olmasaydım, şimdi sen de müze müdürüyle birlikte morgda yatıyordun. Bu işte birlikte çalışırsak, bana olan borcundan kurtulursun. Sonra sen kendi yoluna, ben kendi yoluma... Sonuçta sen dedektifsin, ben gazeteci... Mesleğini elinden alacak değilim ki." Kızın sizi kışkırtmak amacıyla söylediği bu sözler karar vermenizi kolaylaştırıyor. Ona:

"Tamam! Anlaştık. Bu olayda birlikte çalışacağız. Fakat umarım vereceğin bilgiler buna değer..." diyecekseniz, 16. sayfadan devam ediniz.

Kıza, "Lütfen kusuruma bakma! Ben yalnız çalışırım daima, ama o borcun bir gün mutlaka öderim sana" diyecekseniz 20. sayfaya gidiniz.

Sizin bu sözleriniz üzerine Gizem gülümseyerek, "Anlatacaklarımı dinlediğinde..." diyor. "Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaksın. Öyle basit bir cinayet değil bu... Çok büyük bir sır var bunun ardında... Büyük olasılıkla da uluslararası bir kaçakçılık... Mafya..."

Tam da bu anda gelen garson, getirdiği kahvaltılık-ları masanıza dizmeye başlayınca, kız susuyor hâliyle. O gider gitmez de kahvaltıya girince dayanamayıp, "Müze Müdürünü, o dört serserinin öldürmediğini söy-ledin ya." diyerek onu konuya döndürmeye çalışıyorsunuz. "Peki, katil kimdi? Görebildin mi?"

Kız, ağzındaki lokmayı telaşla yuttuktan sonra, "Gör-mekle yetinmedim aslında." diyor. "Fotoğraflarını bile çektim. O anda ben, röportaj kopartırım umuduyla Ay-kut Aydın tunç'u otoparkta, arabasının yanında bekliyor-dum. Katil, sokağın başında yanaştı ona. Zavallı adam, sanırım katilin amacını anladı. Hemen otoparka doğru kaçmaya başladı. Herhalde arabasına sığınacaktı.

Ancak katil ondan daha hızlıydı. Kısa sürede kurba-nını yakaladı ve onu sırtından bıçaklayıp yere yıktı. Ay-kut Aydın tunç anında ölmüş olmalıydı. Yüzükoyun yere kapaklandı. Katil, yere düşen adamın çantasını, elin-den kopartırcasına çekip aldı. Sonra da geldiği sokağın başına doğru koşarak uzaklaştı ve karanlıklara karıştı.

Katil oradan uzaklaşır uzaklaşmaz hemen telefona sarıldım tabi. 155'ten POLİS İMDAT'ı arayıp işlenen cinayeti haber verdim. Ben daha telefon konuşmamı bitirmeden, nasıl gördüler, nasıl haber aldılarsa o dört yağmacı çıktı ortaya. Zavallı adamın üzerine üşüşüver-diler bir anda. Neyse ki çabuk geldin de yağmaladıkları eşyalarla birlikte ortadan kaybolmalarına fırsat verme-din. Serserilerin üçünü sen etkisiz hâle getirdin. Senin gözden kaçırdığın dördüncünün de işini ben bitirdim."

Gizem'in anlattıkları, müze müdürünün öldürülmesini basit bir olay olmaktan bir anda çıkarıvermişti. Bu sıradan, bir sokak soygunu sırasında meydana gelen cinayet değildi. Aksine Aykut Aydıntunç'un çantasında ne olduğunu bilen biri tarafından, sırf onu ele geçirmek amacıyla işlenmişti. O dört serseri; belki de olayın yaşandığı sokağa katil tarafından, sırf olaya soygun izlenimi verebilmek amacıyla gönderilmişti. Bundan muradı, elbette cinayetin asıl amacını gizlemektir. Peki, ama acaba bu cinayetin işlenmesine nedeni olan o eşya neydi? Bunu öğrenmek için, katile ulaşmak gerekirdi.

Bardağınızdaki süttten bir yudum daha aldıktan sonra, "Sen az önce bana katilin fotoğraflarını çektim demiştin ya." diyorsunuz kıza. "Göstereyim şunları bana."

Gizem, boynunda taşıdığı fotoğraf makinesini kılıfından çıkartıp istediğiniz görüntüyü ekrana getiriyor. Ardından da yanınıza oturup, "Bak..." diyor ekrandaki adamı göstererek. "Sokağa şu ilk giren, Müze Müdürü Aykut Aydıntunç... Peşindeki de katili... Görüyorsun değil mi? Zavallı adam öldürüleceğini anlamış olmalı ki kaçmaya başlıyor. Fakat katil daha hızlı... Bak! Bak! Tam sokak lambasının altında yetişip bıçaklıyor. İşte, burada da adamdan aldığı çantayla birlikte kaçıyor."

Fotoğraf makinesini kızın elinden alıyor, katilin yüzünü seçebilmek için aynı görüntüye bu kez de büyüterek bakıyorsunuz. Bakar bakmaz da "Fakat bunun yüzü maskeliymiş, ama..." diye sızlanıyorsunuz. "Bu durumda caninin kimliğini belirlemek pek kolay olmayacak. Tabi onun kurbanından aldığı çantaya ulaşmak da... O çantada, katilin uğruna cinayet işlemeyi göze alacağı kadar önemli ne vardı acaba? Öldürülen müze müdürüyle röportaj yapmak için bu kadar uğraştığına göre, senin bu konuda bir öngörün vardır mutlaka."